טבול יום פרק שנים עשר זבחים קה.

בתר רוב אבר שדינן ליה והא נפק ליה או דלמא בתר בהמה שדינן ליה תיקו רבה בר רב הונא מתני לה בגברי במתעסקין בו חמשה בני אדם ונפקו תלתא ופשו להו תרי מאי בתר רוב מתעסקין אזלינן או [א] בתר בהמה אזלינן [א]תיקו [ב]בעי רבי אלעזר פרים ושעירים הנשרפים שיצאו וחזרו מהו מי אמרינן כיון דנפקי להו איטמו [ג] להו או דלמא כיון דהדור הדור אמר ר' אבא בר ממל ת"ש [ד]היו סובלין אותן במזוטות הראשונים יצאו [ה] חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו הראשונים שיצאו חוץ לחומת העזרה מטמאין בגדים והאחרונים אין מטמאין בגדים עד שיצאו ואי ס"ד כיון דנפקי להו איטמו הנך דאיכא גואי [ו] ליטמא אמר רבינא ותסברא הא בעינא [ז]ואחר [ח] יבא אל המחנה וליכא אלא רבי אלעזר היכי בעי לה כגון [ט]דנקיטי לה בבקולסי [י]ת"ר [יא] [יב]פרים ופרה ושעיר המשתלח המשלח השורפן והמוציאן [יג]מטמא בגדים והן עצמן אין מטמאין בגדים אבל מטמאין אוכלין ומשקין דברי ר"מ וחכ"א פרה ופרים מטמאין אוכלין ומשקין שעיר המשתלח אינו מטמא [יד] שהוא חי והחי אינו מטמא אוכלין ומשקין בשלמא לרבי מאיר [טו] בדתנא דבי ר' ישמעאל [טז]דתנא דבי רבי ישמעאל [יז]על כל זרע זרוע [יח] מה זרעים שאין סופן ליטמא טומאה חמורה וצריכין [יט] הכשר אף כל שאין סופן ליטמא טומאה חמורה צריכין הכשר [כ]יצתה [כא] נבלת [כב]עוף טהור שסופה ליטמא טומאה חמורה ואין [כג] צריכה הכשר אלא לרבנן אי אית להו דתנא דבי רבי ישמעאל אפילו שעיר המשתלח [כד] אי ליח ליה אפי' פרה ופרים מגלן כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא [כה]צריכין [כו] הכשר טומאה ממקום אחר [כז]בעי רבי אלעזר פרים ושעירים הנשרפים מהו שיטמאו אוכלין ומשקין בפנים בבחוץ מחוסר יציאה כמחוסר מעשה דמי או לא בתר דבעיא הדר פשטה מחוסר יציאה [כח]כמחוסר מעשה דמי בעא מיניה רבי אבא בר שמואל [כט] מרבי חייא בר אבא נבלת עוף טהור לר' מאיר מהו שיטמא [ל] בבזית דמחתא לארעא לא תיבעי לך דנקיט בפומיה לא תיבעי לך כי תיבעי לך דנקיט ליה בידיה מחוסר קריבה כמחוסר מעשה דמי או לא (בתר דבעיא הדר פשטה)

כתר רוב אבר שדינן ליה והא נפק ליה או דלמא בתר בהמה שדינן ליה תיקו רבה בר רב הונא מתני לה בגברי במתעסקין בו חמשה בני אדם ונפקו תלתא ופשו להו תרי מאי בתר רוב מתעסקין אזלינן או [א] בתר בהמה אזלינן [א]תיקו [ב]בעי רבי אלעזר פרים ושעירים הנשרפים שיצאו וחזרו מהו מי אמרינן כיון דנפקי להו איטמו [ג] להו או דלמא כיון דהדור הדור אמר ר' אבא בר ממל ת"ש [ד]היו סובלין אותן במזוטות הראשונים יצאו [ה] חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו הראשונים שיצאו חוץ לחומת העזרה מטמאין בגדים והאחרונים אין מטמאין בגדים עד שיצאו ואי ס"ד כיון דנפקי להו איטמו הנך דאיכא גואי [ו] ליטמא אמר רבינא ותסברא הא בעינא [ז]ואחר [ח] יבא אל המחנה וליכא אלא רבי אלעזר היכי בעי לה כגון [ט]דנקיטי לה בבקולסי [י]ת"ר [יא] [יב]פרים ופרה ושעיר המשתלח המשלח השורפן והמוציאן [יג]מטמא בגדים והן עצמן אין מטמאין בגדים אבל מטמאין אוכלין ומשקין דברי ר"מ וחכ"א פרה ופרים מטמאין אוכלין ומשקין שעיר המשתלח אינו מטמא [יד] שהוא חי והחי אינו מטמא אוכלין ומשקין בשלמא לרבי מאיר [טו] בדתנא דבי ר' ישמעאל [טז]דתנא דבי רבי ישמעאל [יז]על כל זרע זרוע [יח] מה זרעים שאין סופן ליטמא טומאה חמורה וצריכין [יט] הכשר אף כל שאין סופן ליטמא טומאה חמורה צריכין הכשר [כ]יצתה [כא] נבלת [כב]עוף טהור שסופה ליטמא טומאה חמורה ואין [כג] צריכה הכשר אלא לרבנן אי אית להו דתנא דבי רבי ישמעאל אפילו שעיר המשתלח [כד] אי ליח ליה אפי' פרה ופרים מגלן כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא [כה]צריכין [כו] הכשר טומאה ממקום אחר [כז]בעי רבי אלעזר פרים ושעירים הנשרפים מהו שיטמאו אוכלין ומשקין בפנים בבחוץ מחוסר יציאה כמחוסר מעשה דמי או לא בתר דבעיא הדר פשטה מחוסר יציאה [כח]כמחוסר מעשה דמי בעא מיניה רבי אבא בר שמואל [כט] מרבי חייא בר אבא נבלת עוף טהור לר' מאיר מהו שיטמא [ל] בבזית דמחתא לארעא לא תיבעי לך דנקיט בפומיה לא תיבעי לך כי תיבעי לך דנקיט ליה בידיה מחוסר קריבה כמחוסר מעשה דמי או לא (בתר דבעיא הדר פשטה)

או דלמא בתר בהמה אזלינן. תימה אם הבהמה כפנים פשיטא דגברי טהורים כדמוכח כולה שמעתין ומי לומר דה"ק בתר בהמה דוקא אזלינן בתר רובא אבל בגברי **אזלינן** דהדור הדור. פי' בקונטרס דמבעיא ליה לענין טומאת בגדים של אלו שהוציאום וקשה אמו ממילות עזרה מקום [לא] טהרה דכיון שנטמאו מי יטהרם ונראה לפרש דמבעיא ליה לענין הנוגע בפנים דדלמא כיון דיצאו בחוץ אע"ג דחזרו הנוגע בפנים טמא ומסיק דמיבעיא ליה כיון [לב] דנקטי בבקולסי ומיירי בעומד [לג] בחוץ ואוחז במקלות להוציאם לאחר שיחזרו [לד] כדפירש בקונטרס. הג"ה: **פרים** הנשרפים. שיצאו הפרים והאנשים וחזרו הפרים וגברי מהו פשיטא [לא] האנשים וגם בגדים שהיו עליהם טמאים ונחזרתן לא נטהרו אלא אם אנשים אחרים נכנסו בעזרה ויתעסקו [לב] בהוצאתן או הראשונים לבשו בגדים אחרים מי הוו טמאים בעסק זה קודם שיצאו חוץ לעזרה [לג] כיון שיצאו הפרים כבר חשוב כאילו מוציאים אותם מפתח עזרה ולחוץ. וקאמר מי [לד] תלי מילתא בהוצאת הפר לבדו אע"פ שלא יצאו האנשים א"כ גבי קובלין אותן במזוטות כיון שיצא הפר ולבן נטמאו הראשונים אם כן גם דגוחי נטמאו. ומסברא שיהא תלוי ביציאת הפר לבדו והא בעינן ואחר יבא אל המחנה אלא פשיטא דבעיא [לה] גם שיצאו האנשים עם הפרים ולבן דגוחי לא מטמאי וגם בבעיא דילך אנשים אחרים שמעולם לא יצאו פשיטא דטהורין אי גברי קדמאי אם נכנסו בגדים אחרים. אלא רבי אלעזר הכי בעי דנקטי בבקולסי שהפרים יצאו וחזרו [לו] אנשים אחרים ועמדו חוץ לעזרה ומוציאין הפרים שבתוך העזרה במקלות מי אמרינן כיון שהפרים כבר יצאו והאנשים עומדים בחוץ חשוב כאילו מוציאין אותן מפתח עזרה ולחוץ וטמאין אי חשוב כאילו לא יצאו הפרים מעולם לחוץ וטהורים אבל אם נכנסו בפנים גברי חדשים אי הראשונים בבגדים חדשים כיון שמעולם אלו לא יצאו פשיטא דטהורים אע"פ שיצאו כבר הפרים. מה [לז] שבפנים אינו מבואר חה עיקר. כדין ד"ר: **מחוסר יציאה** במחוסר מעשה דמי **או לא. וא"ת** אי מטמאו בפנים אם כן יטמאו את האימורים ויש לומר דמחוסר מתיכה פשיטא דהוי כמחוסר מעשה ולא [לח] מטמאו בשעת פריסתן דמיירי בנימזין בעל [לט] כרחו

סא א מתי' פרי"ע מהלי' פסה"מ הלכה ג:
סב ב,ג מתי' פי"ה מהלכות פרה אדומה הלכה ה:
סג ד מתי' שם הלכה ז ופי"ו מהלכות אבות הטומאה הלכה טו:
סד ה מתי' פ"ג שם הלכה ב:
סה ו מתי' שם הלכה ג:
סו ז עי' בכ"מ בפ"ה מהלכות פרה הלכה ז:

תורה אור השלם

1. והשיאו אתם יבבה בגדיו וראחיו את בשרו בדמים ואחרי כן יבוא אל המחנה:
ויקרא טז, כח
ובתורה אור צ"ן ויקרא יד:
2. וכי יפל מנבלתם על כל זרע זרוע אשר יזרע טהור הוא:
ויקרא יא, לז

מוסף רש"י

מה זרעים שאין סופן ליטמא טומאה חמורה. זרעים פיגן נעשין אם הטומאה עולמית ואפילו נגעו בחתם שטוח אבי אבות, ואינן נעשין אב לטומאת אדם וכלים, דמחיכת נפקא דיעבד בחתם מטמאת אדם מהאי קרא דכתיב (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא ישמא וכיפים הטבעת כאיתו טומאת מטמאה עד הערב, וכי כתיב האי קרא בנדבר שיש לי טהרה בטהלה ובטבילה כתיב, דכתיב לגבי מעיה וזהה הטיהר על הטמא ובי' ובהטהר טומאת קלי' ובכפים הבטעת, ילפו אוכלין ומשקין ולבי חרם, האילו אתין להם טהרה בטקלה אין נעשין אב בטומאה: יצתה נבלת עוף טהור שסופה ליטמא טומאה חמורה. אדם וכנדים אם יתלבנה, הלכך אינה צריכה הכשר (חולין קנא, קנב.): אין צריכה הכשר. לא שום הכשר ירחוף טומאה, לא הכשר מים ולא הכשר שרץ, אלא מתליה בלא שום נגיעה (נדה ג.):

שיטה מקובצת

בשלמא לר' מאיר בריתא דר' ישמעאל בר' מי תוס' ריש דף ע"ז ע"ב:

ליקוטים

השיך לענין זה ר' בענין קודם מטמאין אלא העוסקין בהן הלכך צריכין הכשר טומאה ממקום אחר כלומר שינע בהן שרץ. הלכך פרה ופרים מקבלין טומאה מפני שהן מתים, אבל שעיר המשתלח אינו מקבל טומאה מפני שהוא חי (אי' סדרן פסחים יא ע"ב בקונטרס): צריכין הכשר טומאה ממקום אחר. כלומר בעינן שיהיו ראוים לקבל טומאה ממקום אחר ואם היו ראוים לכן מטמאין הם מעצמן כאילו קבלוה ממקום אחר ונמקא מינה דבעי הכשר מים שיהיו ראוים לקבל טומאה הילכך פרה ופרים שהם אוכלין וראוים לקבל טומאה מטמאין מעצמן אבל שעיר המשתלח שהוא חי ואינו ראוי לקבל טומאה אף מעצמו אינו מטמא ולעולם פרה ופרים מטמאין מעצמן. בין ותדע. עוד יש לפרש להאי מימרא דבי לעולם רבנן ליח להו דרבי ישמעאל דסבירא להו דבעינן שיקבלו טומאה ממקום אחר ופרה ופרים נמי על ידי קבלת טומאה הילכך פרה ופרים דבני קבולי טומאה נינהו מקבלי טומאה יהבי לה אבל שעיר שהוא חי לא מקבל טומאה ולא יהיב לה ולדעת הגר רבנן נבלת עוף טהור נמי לא מטמא עד דמקבל טומאה ממקום אחר. והאי פירושא ניחא טפי לההוא סוגיא דבחיים מיהו בראי סוגיא והאי פירושא ליבא פלוגתא בין פרה ופרים לנבלת עוף טהור ופוגיין נמי בכולא הלמהוא כרבי ישמעאל דלא בעינן לא הכשר מים ולא הכשר שרץ (אלא"ר פ"ג מתרי"ט הי"ג):

מסורת הש"ס

(א) ירושי' יומא פי"ו הי"ג. (ב) לעיל קד: ושי"נ. (ג) תוספ' פרה פפ"ח [וע"ע תוספ' יומא פי"ג] הי"א, וכעי"ז פרה פי"ח מ"ג וגרגרי לעיל קנ.,ד). [ע"תו' כ"ק עז. ד"ה פרהן. (ד) תולין קכה. כריתות כח. מה נת. (ה) ירושי' שם, חגיגה פ"ג הי"ב. (ו) שיר"לעמ"הקודש) [כנ"ל פ"ש מ"ן מ' ל"ח יט

הגהות הב"ח

(א) נב' הגר אליהו נתי נמי לשמה אמר רבא מי נמי: (ב) שם שעיר המשתלח נמי אי ליח להו פרה ופרים מגלן כנ"ל ותיבת אפי' נמחק: (ג) רש"י ד"ה אי דלמא וכי שדינן לה ולאו רוגא כנ"ל ותיבת ואע"ג נמחק: (ד) באא"ד אפילו הכי. ר"ג וכו' ספק הלכה של רש"י: (ה) ד"ה בקולסי וכו' דיעמתו בירושלמי תרת: (ו) ד"ה השולף וכו' ופר העדה נמרי כנ"ל ותיבת ופר ר"ה נמחק:

גליון הש"ס

גמ' צריכין הכשר מיבא. עיין בגליון דף מו ע"א תוס' ד"ה פרה:

שינויי נוסחאות

א) או דלמא בתר. ר"ש: ב) בהתיר"ב כפ"ה מהלי' פרה ה"ה כתב דלשיטת הרמב"ם [וכ"ה לפי' הגות' כלון] ל"ל מטמא. כיון דהסיבעית היא על הפרים אם מטמאים. עפ"י ר"ש: ג) יש כתן קלת שיטרים מלגאן המטנה לגבי. וכ"מ מיקן עפ"י נוסח המטנה וכ"ה בכתה"ר: ד) בכ"ל ואחרי כן יבא. וכן נגון. דקאי תשרוף פר ובפיר של יה"כ (ויקרא טז, כמה. אלילו קרא לאחר יבא וגו' (ויקרא יד, ח) קאי אמלרינן: ה) ל"א תיר השרוף פרה ופרים והמשלה את השעיר מטמאין בגדים כו' בתרי. ר"ש. תיבי. ר"ה בפוספתא דפרה. וכן בעתיקי הגות' כ"ק מן ע"ש הרמ"ם בפרה פ"מ מ"ב. וכן מפטנע מרמ"ם. ובעי"ן בפ"מ: ו) מטמא אוכלין ומשקין מפני שהוא חי וכל שהוא חי אינו מטמא כו' בתרי. ובעי"ן בתוספתא ובגמ': ז) בכ"ל ניסף היינו טעמיה: ח) דהיינו אשר יזרע כי הדעים מה זרעים וכו' ר"ש. ומגלין כל הענין בשיטי קלת: ט) ל"ל צריכין כלי ר"ש. וכן נרש"י ר"ש: י) יצתה נבלת כו' עד ואין צריכה הכשר לא נגסינן ר"ש. ת"ן ובעי"ש. ועי' יד דוד: יא) ל"ל אין ובעי: יב) בתוס' בכ"ק גרסי אין צריכין ר"ש. ועי' בלעיקים. ועי' מ"ג יד דוד: יג) ל"ל בר ממל ר"ש: יד) שתטמא ר"ש: טו) ס"ש לחוץ ובעי לשורפו בפנים הס"ד והכתר ליתא ר"ש ומ"ב. ועי' בעמ' הקוסם ס"ג לוח כח: טו) בגדים יוציא אל מחוץ למחנה בעינן ר"ש. והכ"ל יתר"ד האי מיעוטא דאבר. שיבא לחרץ הס"ד בתרי. ר"ש. ובעי"ן ר"ש בתיבות שבמנחיים: יז) הפר שבחוץ יצא רוב כנ"ל ר"ש. ר"ש: יח) ל"ל ליה. ר"ש: יט) ל"ל לא שבקינן. ובתרי ובעי"ן: כ) עי' מ"ג ומ"ש שבתנו דתמלון דגם הכא"ה, דהא רש"י מפרש לה לענין נטומת בגדים. אבל ראה לעיל מות עו מים מה כי נטהלים בשיטת רש"י. ועי' שה"ק: כא) בכ"ל נוסף ולא בגברי דתיב: כב) כי לגיקט הלכתא, הכה רש"י על סוגיא זו ביאר בקיצור מאד ובקש להביעו. ונם לפי המקבלת לפ' מלגיי רש"י ותוס' לגיאת עכ"ל: כג) דהך ראיה דקמיתי כ"ל ר"ש. כד) מילתא דבעינן ואחר יבא אל המחנה מהי נפק כו' כ"ל ר"ש: כה) לדו לקמאי מוציאין כ"ל ר"ש. כו) שיצאו ונכ"ל לקמאי: כז) שיצאו מתחילה חוץ בתרי. ר"ש. ובעי"ן:

כח) דנמחוי באגדה בצלמי בתרי ר"ש: כט) ל"ל מפר. ר"ש. ר"ש ובעי"ן: ל) כתרי"ן ובפרי' הבשר ראיית טומאה. וגי' כ"ם וכ"ג הבשר דהיינו ראות טומאה: לא) בתרי"ן וס"מ דלא חזו לאיטמויי [בכ"ר לטמא]. וגי' ר"ק ואע"ג דלא מטמאו: לב) שטמא [בתרי"ן]: לג) לטומאה בעלמא מיהא בעינן [ר"ש]: לד) שתטמא. בטבע לדר"מ [ר"ש]: לה) ל"ל לו [ר"ש]. וגי' כ"ם וכבית אין לו: לו) שיעוריא דלית בה טומאה חמורה בטבע אלא לדר"מ כו' מגלין ספר רש"ן שיעוריא אלא בכביצה לענין טומאת אוכלין דעלמא אלא לדר"מ כו' [ר"ש. ר"מ. ובעי"ן בתרי"ן]: לז) ל"ל מקוה [בתרי"ן. ר"ש]: לח) ל"ל כגון [ר"ש. ר"ש]: לט) בעומדי בחוץ ואחזוהו [בתרי"ן]: מ) ל"ל שחזרו [ר"ש. ר"ש]: מא) דפשיטא דהאנשים וגם הבגדים כ"ל [ר"ש]: מב) דאפשר כיון [בתרי"ן]: מג) ונתעסקו בקוסר הלכתא: מד) ל"ל אי תליא [ר"ש. ר"ש]: מה) ל"ל דבעינן [ר"ש. ר"ש]: מו) וחזרו ובאו אנשים כ"ל [ר"ש]: מז) ומה שפירשתי דמיבעיא ליה לענין הנוגע בפנים אינו מבואר רח עיקר כ"ל [ר"ש. ר"ש]: מח) ל"ל בכל כרחו [בתרי"ן. ר"ש. ר"ש]: מט) ל"ל בכל כרחו [בתרי"ן. ר"ש. ר"ש]: נ) ולא מטמאו עד שיתחבר, ובשעת פריסתן לא מטמאו דמיירי כו' ל"ל [ר"ש]:

עין משפט נר מצוה

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com